

KORTE MEDEDEELINGEN

Loranthus-vlinders. — Hierbij zend ik U twee exemplaren van een witje, vermoedelijk een van de bekendste soorten, en zou gaarne weten, of deze vlinders van het normale type in grootte, misschien ook in vorm, afwijken. Want hun ontwikkeling is een lijdensgeschiedenis geweest. Ik vond de rupsen op een *Loranthus*-plantje, groeiende op een granaatboompje (*Punica granatum*). Het was een bescheiden *Loranthus* en het eenige exemplaar, dat op het granaatboompje en in de buurt te vinden was. De rupsen vraten en groeiden, doch op zekeren dag — naar ik veronderstel, vóórdat zij haar normale grootte hadden bereikt — was het voedsel op: de *Loranthus* had geen enkel blad meer. Toen is de geheele familie op stap gegaan en de rupsen hebben vijf of zes dagen lang het granaatboompje afgezocht, altijd in groepjes van drieën of meer, of er niet iets van hun gading te vinden was, maar zonder succes; de honger scheen de granaatboom-bladeren niet smakelijk genoeg te kunnen maken. Eindelijk zijn ze weer op het *Loranthus*-plantje teruggekeerd, hebben het weinige, dat er intusschen nog aangegroeid was, verorberd, en den volgenden dag vond ik de poppen aan de takken van den granaatboom. Ik veronderstel, dat het een noodverpoping is geweest en dat de vlinders „hongervormen” zijn (Vgl. „Uit Java's Vlinderleven”, bl. 48).

Djakakarta.

H. OVERBECK

Deze twee witjes zijn wijfjes van *Delias egialea* CR., een *Loranthus*-witje, waarvan ROEPKE in diens „*Rhopalocera javanica*” schrijft, dat het soms jaren achtereen niet wordt waargenomen om dan in eens weer massaal op te treden. De exemplaren zijn gemiddeld iets kleiner dan normaal, maar de grootte loopt zeer uiteen, waarschijnlijk juist in verband met hun groote kieskeurigheid ten aanzien van de voedselplant!

Red

Euphorbia geniculata Ort. — Deze geneeskrachtige wolfsmelk, die reeds besproken werd in jrg. 24, p. 21, groeit ook in Bandoeng.

Op een ruderaalterrein nabij den aloen-aloen van Bandoeng vond ik in Januari 1937 een zeer dichte vegetatie, waar bijna geen andere plant tusschen leefde. De omwonenden noemden de plant *sen a m a k i*, doch mijn Javaansche kebon noemde direct den naam *katoemas* en kende ook precies het gebruik.

Evenals Dr RANT in Buitenzorg vond ik hier een vorm met breede, donkere en een andere met kleine, smalle, lichtgroene bladeren.

Na een regenbui vertoonden de bladeren iets merkwaardigs, nl. een glinsterende zoom van water. Die zoom wordt veroorzaakt door haartjes aan den bladrand, die het water vasthouden, terwijl de rest van het blad snel opdroogt. De zin hiervan is niet erg duidelijk.

Dat de plant een terrein zoo geheel veroeren kan, verwondert ons niet, als we op de snelle actieve zaadverspreiding letten. Ik had eens een bouquet van deze *Euphorbia*'s op mijn schrijftafel staan en mijn arm hoofd had toen een compleet bombardement te verduren van de rondspringende zaden. Ieder onderwijsman kan ik aanraden om voor demonstratie de plant aan te kweken.

Zoolang de vruchten onrijp zijn, hangen ze neer, maar als ze op het punt staan open te springen, wanneer ze ook geel worden, gaan ze rechtop staan. Kort daarna springen ze dan uiteen en werpen ze de zaden met een knalletje een flink eind weg. Ik mat eens een afstand van 170 cm.

De vruchtvorming is zeer rijkelijk, wat natuurlijk wijst op een voldoende bestuiving van onze vreemdelinge. Die bestuiving geschiedt door alle mogelijke soorten van vliegen, die in groot aantal de groenachtige en voor mijn neus reukeloze bloeiwijzen weten te vinden. Hun zuignuut past precies in het honingbekertje, dat $\pm 1\frac{1}{2}$ mm doorsnede heeft. Echter ook bijen en zweefvliegen zijn geregeld present.

Bandoeng.

L. v.d. PIJL.

